

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **B.**, B., B., zast. JUDr. J.B., advokátom, V., B., proti odporcom: **1/ RNDr. L.Č.**, Š., B., zast. JUDr. M.U., advokátkou, O., B., **2/ Ing. I.Č.**, Z., B., **3/ Ing. Š.K., PhD.**, G., B., **4/ Ing. R.P.**, R., B., zast. JUDr. M.U., advokátkou, B., D., **5/ Dr. Ing. P.S.**, B., B., **6/ Ing. I.Ž.**, B., B., zast. JUDr. M.U., advokátkou, B., D., o zaplatenie 53 112 Sk, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 29 Cb 73/01-201 zo dňa 3. júla 2003, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 29 Cb 73/01-201 zo dňa 3. júla 2003 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím krajský súd, ako súd prvého stupňa, uložil odporcom 1/ až 6/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 10 185 Sk spoločne a nerozdielne s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných odporcov. Vo zvyšku konanie zastavil. Navrhovateľovi uložil, aby zaplatil odporcom 1/, 4/ a 6/ na účet ich právneho zástupcu trovy konania v sume 39 529 Sk. Odporcom 2/, 3/ a 5/ náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch svojho rozsudku uviedol, že navrhovateľ sa voči odporcom domáhal zaplatenia 53 112 Sk z titulu náhrady škody. Túto sumu bol navrhovateľ povinný vyplatiť Ing. D.V. na základe rozhodnutia súdu. Odporcovia boli v roku 1998 členmi predstavenstva navrhovateľa a prijali uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté krátiť Ing. D.V. odmenu. Navrhovateľ listom zo dňa 8.10.2002 upravil návrh na začatie konania tak, že odporcovi 1/ až 6/ sú povinní spoločne a nerozdielne

zaplatiť navrhovateľovi 27 555,50 Sk, odporca 1/ je povinný zaplatiť navrhovateľovi 11 130,50 Sk. V časti o 14 426 Sk vzal svoj návrh späť. Súd zmenu návrhu pripustil a konanie v časti o 14 426 Sk zastavil podľa § 96 ods. 2 OSP, pretože všetci odporcovi so späťvzatím súhlasili. Navrhovateľ listom z 12.5.2003 opätovne upravil svoj návrh na začatie konania tak, že odporcovia 1/ až 6/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 27 555,50 Sk, odporca 1/ je povinný zaplatiť navrhovateľovi 7640,50 Sk. Svoj návrh odôvodnil tým, že finančné prostriedky boli zložené na depozite v T. od 10.7.1998 do 15.4.2000, z čoho úroky predstavujú čiastku 3490 Sk, o čo znižuje svoj návrh. Súd v ďalšom poukázal na znenie ustanovení § 66 ods. 2, § 260 a § 251 Obchodného zákonníka s tým, že v danom prípade je nárok navrhovateľa upravený ustanoveniami Obchodného zákonníka, a preto námietky účastníkov na strane odporcu, že sa voči nim mal domáhať náhrady škody prostredníctvom Zákonníka práce, súd nevzal do úvahy, pretože nie sú opodstatnené a ako právny režim použil súd Obchodný zákonník v znení platnom do 31.12.2001. Súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je právne opodstatnený voči odporcom 1/ až 6/ iba z dôvodu úroku z omeškania za obdobie od 10.7.1998 do 20.4.2000, a to vo výške 12 099 Sk a súdny poplatok v konaní 13 C 76/99 vo výške 1576 Sk. Od tejto čiastky súd odpočítal úroky z depozitu, ktoré pribudli navrhovateľovi v T. vo výške 3490 Sk, a preto je nárok navrhovateľa oprávnený iba do výšky 10 185 Sk. Súd mal za to, že nárok navrhovateľa v tejto čiastke je právne opodstatnený, pretože prijali odporcovia 1/ až 6/ uznesenie o krátení odmien Ing. D.V. svojím rozhodnutím zo dňa 9.7.1998. Súd nepovažoval za škodu, ktorá mala vzniknúť prijatím tohto uznesenia, vyplatenie 50 % odmien a odvod vyplatený vo výške 5081 Sk, ktorý bol uhradený duplicitne. Za výplatu duplicitných odvodov nie je možné zaviazat' žiadneho z členov predstavenstva, pretože túto škodu ani jeden z nich nespôsobil. Vzhľadom na uvedené, súd návrhu navrhovateľa vyhovel vo výške 10 185 Sk tak, že zaviazal s poukazom na § 438 ods. 1 Obchodného zákonníka spoločne a nerozdielne uhradiť ju odporcovi 1/ až 6/ s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných odporcov. Súd v čiastke 14 426 Sk konanie zastavil a vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 OSP.

Proti tomuto rozsudku v časti zastaveného konania vo zvyšku návrhu a v časti trov konania podal navrhovateľ odvolanie. Uviedol, že výrok o zastavení konania (správne má byť o zamietnutí návrhu) je nesprávny v časti týkajúcej sa zaplata sumy 19 907 Sk, zodpovedajúcej 50 % nevyplatenej odmeny pre Ing. V. Z dôvodu napadnutia výroku v tejto časti napadá tiež výrok o trovách konania. V konaní bolo nepochybne preukázané, že odporcovia 1/ až 6/ hlasovaním dňa 9.7.1998 prijali ako členovia predstavenstva protiprávne uznesenie č. 232/98, ktorým rozhodli o krátení odmeny Ing. V. Protiprávnosť uznesenia č. 232/98 bola konštatovaná v právoplatných rozsudkoch Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu v Bratislave, ktorých spisy boli pripojené ako súčasť dôkazov. Na základe zistenej protiprávnosti uznesenia bola navrhovateľovi uložená súdom povinnosť vyplatiť krátenú odmenu, čo navrhovateľ vyplatením sumy 19 907 Sk splnil. Súd bez bližšieho zdôvodnenia nepovažoval vyplatenie 50 % odmeny za škodu. Súd však opomenul zobrať do úvahy skutočnosť, že suma, o ktorú bola protiprávnym uznesením krátená odmena Ing. V., bola prerozdelená a vyplatená ostatným členom predstavenstva. Na základe uvedených rozsudkov bola Ing. V. vyplatená ďalšia suma 19 907 Sk, ktorá je jednoznačne škodou, lebo sa v ňom zmenšil majetok navrhovateľa. Medzi protiprávnym uznesením č. 232/98 prijatým hlasovaním odporcov 1/ až 6/ a vznikom škody je nesporná príčinná súvislosť. Z uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých častiach zmenil. Zastavenie konania je dôvodné iba do výšky 14 426 Sk, na základe späťvzatia návrhu navrhovateľom. Domáha sa preto zaplata ešte aj sumy 19 907 Sk.

Podanie odporcov 1/, 4/ a 6/ odvolací súd nepovažoval za odvolanie, pretože v tomto podaní výslovne uviedli, že ide o vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa, a hoci s rozhodnutím súdu tiež nesúhlasia, proti nemu odvolanie nepodali z dôvodu efektívnosti a hospodárnosti konania a ukončenia sporu. Odvolací súd sa preto ich podanie zohľadnil len ako vyjadrenie k odvolaniu.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, prejednal odvolanie navrhovateľa podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. e/ OSP a rozsudok v napadnutej časti podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil a podľa odseku 3 tohto ustanovenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu je navrhovateľom uplatnené právo na náhradu škody, ktorú mali

spôsobiť odporcovia ako členovia predstavenstva navrhovateľa svojím konaním, v dôsledku čoho nebola vyplatená odmena Ing. V., ktorý sa jej zaplatať úspešne domohol súdnou cestou voči navrhovateľovi. Nárok na náhradu škody pozostával z 50 % výšky odmeny v sume 19 907 Sk, úroku z omeškania v sume 12 099 Sk, súdnych trov v sume 1576 Sk, odvedených odvodov 5081 Sk, poštovného v sume 23 Sk, teda spolu v sume 38 686 Sk. V časti o 14 426 Sk vzal navrhovateľ žalobu späť. O tomto nároku súd prvého stupňa rozhodol tak, že navrhovateľovi priznal náhradu škody v časti uplatneného úroku z omeškania, kráteného o bankou pripísané úroky. Vo zvyšku konanie zastavil. Tento postup súdu nebol správny a jeho výrok je v rozpore s dôvodmi jeho rozhodnutia, kde uvádza, že vo zvyšku návrh zamietol. Takýto výrok súdu chýba nielen v písomnom vyhotovení výroku rozhodnutia, ale aj v zápisnici z pojednávania konaného 3.7.2003, kde bol výrok rozsudku vyhlásený. V napadnutom rozhodnutí chýbajú dôvody, ktoré viedli súd k vyhláseniu rozsudku v napadnutom znení. Takéto rozhodnutie je zmätočné, a preto nepreskúmateľné. Predmetom sporu je náhrada škody a prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí odvoláva na to, že nárok navrhovateľa je upravený ustanoveniami obchodného zákonníka, pričom cituje § 66 ods. 2, § 260 a najmä § 251 Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 251 však upravuje iba postup pri uplatnení zodpovednosti za škodu voči členom orgánu družstva. Samotná náhrada škody je upravená v ustanovení § 373 v spojení s § 757 Obchodného zákonníka, kde sú stanovené zákonné predpoklady pre priznanie práva na náhradu škody porušením zmluvnej alebo zákonnej povinnosti pri splnení ostatných predpokladov, pričom ide o objektívnu zodpovednosť. Odvolateľ preto dôvodne namieta, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre zastavenie konania v celom zvyšku uplatneného nároku. Navrhovateľ vzal späť svoj návrh len v rozsahu 14 426 Sk. Ide o dispozitívny úkon navrhovateľa, súd mal preto konanie zastaviť iba v tomto rozsahu. O zvyšku uplatneného práva na náhradu škody treba rozhodnúť meritórne, od čoho potom je závislý aj výrok o trovách konania.

Odvolací súd preto rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí o veci samej rozhodne prvostupňový súd aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 30. júna 2008

**JUDr. Margita F r i d o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: